

Ze všeho nejvíc mě dokáže naštvat, když mi táta na dotaz, kde asi tak máma je, odpoví: „Hlavně si nesmíš myslet, že je to tvoje vina.“ Určitě vám došlo, že na tohle jsem se ho neptala. Skoro stejně mě dokáže naštvat, když se nenechám odbýt a on mi řekne: „Pravda je většinou dost složitá. Nikdy nemůžeme o druhém člověku vědět úplně všechno.“

Takže máma se dva dny před Štědrým dnem bez varování vypaří? To je tedy opravdu složité. Ale to, že je něco složité, že nikdy nemůžeme o druhém člověku vědět úplně všechno, přece neznamená, že se o to nemůžeme aspoň pokusit.

Neznamená to, že se o to nemůžu pokusit já.

1

**MÁMA
VERSUS
MOUCHY
OTRAVNÉ**

Pondělí 15. listopadu

Základní škola a mateřská škola Roberta Galera staví na empatii, vzdělání a globální propojenosti, takže z ní vycházejí jedinci s hlubokým občanským citěním – obyvatelé naší udržitelné rozmanité planety.

Jméno: Bee Branchová

Třída: 8.

Třídní učitel: pan Levy

VYSVĚTLIVKY:

P Překonává veškerá očekávání

N Naplňuje očekávání

S Snaží se naplnit očekávání

Matematika	P
Biologie	P
Světová náboženství	P
Hudební výchova	P
Tvůrčí psaní	P
Keramika	P
Anglický jazyk a literatura	P
Výrazový tanec	P

HODNOCENÍ: Bee je radost učit. Kladným přístupem k učení nakažila ostatní žáky; její dobrosrdečnost a humor jsou rovněž nakažlivé. Bee se nebojí ptát. Nejde jí jen o dobré známky, ale především o to, aby důkladně porozuměla danému tématu. Ostatní žáci se na ni často obracejí s žádostí o radu a ona jim vždycky rychle a s úsměvem pomůže. Při samostatné práci se dokáže maximálně soustředit a při práci ve skupině působí jako rozvážná a sebevědomá vůdčí osobnost. Za povšimnutí stojí i to, že nadále hraje výborně na flétnu. Máme za

sebou teprve třetinu školního roku, ale mně je už teď líto, že Bee brzy dokončí druhý stupeň a vydá se do světa. Víím, že se hlásí na střední školu na východním pobřeží, odkud pocházíte. Závídím profesorům, kteří ji budou učit. Určitě sami brzy zjistí, že Bee je naprosto úžasná mladá dáma.

Ten den jsem u večere přetrpěla nadšené výkřiky rodičů typu „jsme na tebe moc hrdí“ a „ty jsi naše chytruška“ a počkala jsem, až zavládne klid.

„Je vám jasné, co z toho vyplývá,“ poznamenala jsem. „Co z toho vyplývá za úžasnost.“

Máma s tátou se zamračili a vrhli na sebe tázavý pohled.

„Copak jste zapomněli? Co jste mi slíbili, když jsem šla do první třídy? Že když budu mít celou dobu výborný prospěch, budu si moct přát, co budu chtít.“

„Já si to pamatuju. Řekli jsme to, abys přestala otravovat s poníkem.“

„Poníka jsem chtěla, když jsem byla malá,“ odpověděla jsem. „Teď si přeju něco jiného. Chcete vědět co?“

„No já nevím,“ odpověděl táta. „Chceme?“

„Rodinný výlet do Antarktidy!“ Vytáhla jsem brožuru, kterou jsem do té doby schovávala pod zadkem. Byla z cestovní kanceláře, která pořádá dobrodružné plavby do exotických míst. Nalistovala jsem stránku se zájezdy do Antarktidy a podala jsem brožuru přes stůl rodičům. „Jestli se tam máme vypravit, tak to jde jedině o Vánocích.“

„To jako letos? To jako za měsíc?“ zeptala se máma. Vstala a nastrkala prázdné plastové krabičky od večere do igelitek, ve kterých nám je přivezli z restaurace.

Táta už hltal brožuru. „To tam totiž bude léto. Nikdy jindy se tam jet nedá.“

„Když poníci jsou tááák roztomilí!“ Máma zavázala ucha igelitek na uzel.

„No co myslíš?“ Táta se podíval na mámu.

„Nemáte tou dobou v práci největší fofr?“

„Zrovna Antarktidu probíráme ve škole,“ vysvětlovala jsem. „Načetla jsem si deníky všech polárníků a budu mít referát o Shackletonovi.“ Zavrtěla jsem se na židli. „To je neuvěřitelné. Že jste to rovnou nezamítli.“

„Čekal jsem, že to uděláš ty,“ řekl táta mámě. „Když nerada cestuješ.“

„Já zas čekala, že to uděláš ty,“ řekla máma tátovi. „Když máš tolik práce.“

„Páni! To znamená, že jedem!“ Vyskočila jsem. „To znamená, že jedem!“ Nakazila jsem svým nadšením Zmrzlinku – vzbudila se, začala štěkat a obíhat vítězná kolečka kolem kuchyňského stolu.

„Znamená to, že jedem?“ zeptal se táta do praskání plastových krabiček, které máma cpala do odpadkového koše.

„Ano, to znamená, že jedem,“ odpovíděla máma.

Úterý 16. listopadu

Od: Bernadetta Foxová

Komu: Maňdžula Kapúrová

Dobrý den Maňdžulo,

ocitla jsem se v dost nečekané situaci a moc bych ocenila, kdybyste pro mě mohla pracovat podstatně víc. Za sebe můžu říct, že jste mi ve zkušební době doslova vytrhla trn z paty. Doufám, že jste taky byla spokojená. Pokud ano, dejte mi prosím co nejdřív vědět, protože bych byla moc ráda, kdybyste pomocí těch vašich indických kouzel zařídila jeden velký úkol.

Dobrá, konec tajností.

Že mám dceru Bee, už víte. (To pro ni jste sháněla léky a kvůli nim teď svádíte nelítostnou bitvu s pojišťovnou.) S manželem jsme

jí slíbili, že když bude mít na základní škole pořád samé jedničky, tak jí koupíme, co si bude přát. Samé jedničky nám právě přistály na stole – teda samá péčka, protože škola Roberta Galera razí svo-bodomyslný názor, že známky žákům podřívají sebevědomí (pevně doufám, že takové školy v Indii nemáte). A co že si to naše Bee přeje? Rodinný výlet do Antarktidy!

Do Antarktidy se mi nechce z milionu důvodů – především proto, že bych musela vytáhnout paty z domu. Už vám asi došlo, že něco takového podnikám krajně nerada. Jenže nemůžu Bee zklamat. Je to moc prima holka. Větší osobnost než já, Elgie a deset dalších lidí dohromady. Navíc chce příští rok na podzim na internátní školu a já nepochybuju o tom, že se tam dostane, když má ty jedničky. Pardon – péčka. Tím pádem by ode mě nebylo hezké, kdybych ten výlet naší holčičce nedopřála.

Do Antarktidy se dá dostat jedině lodí. I na tu nejmenší výletní loď se vejde 150 osob. Takže to vidím tak, že budu uvězněná na jednom místě se 149 lidmi, kteří mě budou neuvěřitelně vytáčet svým buranstvím, plýtváním, debilními dotazy, neustálým žvaněním, úchylnými požadavky ohledně jídla, nudnými řečmi atd. V horším případě se mě budou pokoušet zapojit do hovoru a na oplátku ode mě budou čekat duchaplnosti. Z té představy na mě jde hrůza. Menší fobie z lidí ještě nikomu neuškodila, ne?

Kdybych vám dala veškeré informace, vyřídila byste za mě papíry, víza, letenky, prostě všechno potřebné pro náš přesun na Bílý světadíl? Měla byste na to čas?

Doufám, že ano.

Bernadetta

Málem bych zapoměla! Čísla našich kreditek už máte, takže z nich zaplaťte letenky, zájezd a vybavení, ale honorář si strhněte přímo z mého účtu. Když Elgie před měsícem viděl na výpisu položku za vaši

práci – přitom to nebyla nijak vysoká částka –, vůbec se mu nelíbilo, že jsem si najala virtuální asistentku z Indie. Slíbila jsem mu, že vaších služeb přestanu využívat. Jestli, Maňdžulo, souhlasíte, budeme v našem slibně započatém románu pokračovat potají.

Od: Maňdžula Kapúrová
Komu: Bernadetta Foxová

Vážená paní Foxová,

moc ráda Vám s přípravou cesty do Antarktidy pomůžu. V příloze zasílám smlouvu, abych pro Vás mohla začít pracovat na plný úvazek. Pošlete mi přístupové certifikáty a hesla ke všem Vaším účtům? Těším se na další spolupráci.

S pozdravem
Maňdžula Kapúrová

Faktura od Delhi Virtual Assistants International

Faktura č. BFB39382

Odovědná pracovnice: Maňdžula Kapúrová

40 hodin za 0,75 USD na hodinu.

CELKEM: 30 USD

Faktura je splatná ke dni doručení.

Středa 17. listopadu

Dopis od Ollieho Ordwaye (přezdívaného Ollie Óčko)

PŘÍSNĚ TAJNÉ: PRO SDRUŽENÍ RODIČŮ
PŘI ZŠ A MŠ ROBERTA GALERA

Vážení rodiče,

Jsem moc rád, že jsem se s Vámi mohl minulý týden setkat. Těší mě, že si mě jako konzultanta vybrala tak skvělá instituce, jakou ZŠ a MŠ Roberta Galera bezesporu je. Paní ředitelka Goodyearová mi říkala, že se mám těšit na vysoce motivované rodiče, a Vy jste mě rozhodně neklamali.

Řekněme si to na rovinu: za tři roky vyprší Vaši školetní smlouva. Naším cílem je **rozjet bombastickou kampaň**, abyste si mohli dovolit větší a vhodnější areál. Pokud jste se schůzky nemohli zúčastnit, přečtete si prosím následující **podrobnou analýzu**.

Sešel jsem se s 25 rodiči ze Seattlu, jejichž roční příjem přesahuje 200 000 dolarů a jejichž děti budou nastupovat do školky. **Jádro pudla** spočívá v tom, že tihle rodiče považují školu Roberta Galera za **druhořadou**, za nouzové řešení, pokud se jejich děti nedostanou do školy, kterou vybrali jako první.

Naším cílem je **vychýlit jazýček vah ve prospěch** školy Roberta Galera, aby se vyšvihla mezi **školy první volby**, kam své děti posílá seattleská smetánka. Jak toho dosáhneme? Jakým **kouzelným proutkem** musíme zamávat?

Posláním školy Roberta Galera je globální „propojenost“. (To zní skvěle! Je vidět, že myslíte nekonvenčně a nebojíte se nových slov!) Podařilo se Vám **vzbudit pozornost médií**, protože jste koupili jaky guatemalským indiánům a do jedné africké vesnice jste poslali solární

vařiče. Že jste dokázali vybrat **menší finanční částku** pro lidi, které jste v životě neviděli, je samozřejmě chvályhodné, ale pro potřeby soukromé školy, kterou navštěvují Vaše děti, musíte získat **podstatně větší částku**. Proto je nutné, abyste přestali uvažovat jako rodiče, kterým já říkám „**subárka**“, a začali uvažovat jako „**meďouři**“.

Jak uvažují meďouři? Z mého průzkumu vyplývá následující:

- 1) Na výběr soukromé školy mají největší vliv **ambice** a **strach**. Meďouři se bojí, že jejich děti nedosáhnou „nejlepšího možného vzdělání“. To ovšem nesouvisí se vzděláním jako takovým, ale naopak s tím, kolik meďourů má v té které škole děti.
- 2) Když meďouři přihlašují děti do školky, pomyslí už na **dalekou budoucnost**. A tou je **Lakeside** – alma mater Billa Gatese, Paula Allena a dalších. Obecně se má za to, že z Lakesidu proudí studenti na ty nejlepší univerzity. Řeknu Vám to bez obalu: tenhle **šiléný vlak** vyjíždí ze stanice **Školka** a všichni z něj vystoupí až na **Harvardu**.

Paní ředitelka Goodyearová mě provedla areálem, který leží v průmyslové zóně. Subárkům zřejmě nevadí, že jejich děti chodí do školy hned vedle **velkoobchodního zpracovatele ryb**. Něco Vám teď povím. Meďourům by to rozhodně vadilo.

K získání peněz na nový areál vedou v podstatě všechny cesty. Nejlepší by bylo, kdyby školka příští rok naplnila třídy dětmi **meďourů**.

Už si masírujte lýtka, protože nás čeká běh na dlouhou trať. Žádný strach – vždycky jsem fandil **těm, na které by nikdo nevsadil**. Vzhledem k Vašemu rozpočtu navrhuju **dvoufázový akční plán**.

Prvním bodem akčního plánu je **nové logo ZŠ** a MŠ Roberta Galera. Klipartové otisky rukou mají bezesporu své kouzlo, ale co kdybychom zkusili vymyslet něco, co by lépe vyjadřovalo **úspěch**? Co třeba erb rozdělený na čtyři pole s obrázkem věže Space Needle, kalkulačkou, jezezem (aby evokovalo Lakeside) a ještě něčím, třeba míčem. Jen házím na papír, co mě napadá. Ještě to všechno probereme.

Druhým **bodem akčního plánu** je **brunch pro rodiče potenciálních žáků** (BPRPŽ), kam bychom sezvali seattleskou smetánku – tedy **meďoury**, jak já s oblibou říkám. Audrey Griffinová, která má v ZŠ Roberta Galera syna, nám velkoryse nabídla, že BPRPŽ uspořádá u sebe doma. (Ať jsme co nejdál od ryb.)

V příloze zasílám tabulku se jmény seattleských **meďourů**. Žádám Vás, abyste si seznam prošli a sdělili mi, koho na BPRPŽ přivedete. Musíme na BPRPŽ **dostat** co nejvíc zájemců, protože díky nim pak **zlanaríme** další **meďoury**. Když zjistí, kolik se jich na BPRPŽ sešlo, přestanou se obávat, že je škola druhořadá, a přihlášky se jen pohrnou.

Já už mezitím doma **pilně pracuju** na pozvánkách. Pošlete mi ta jména co nejdřív. Brunch u paní Griffinové musíme sfouknout ještě před Vánoce. Jako den D jsem stanovil sobotu 11. prosince. **Jsem si jistý, že tahle akcička vstoupí do dějin.**

S pozdravem

Ollie Óčko

*Vzkaz, který poslala Audrey Griffinová
specialistovi na likvidaci ostružiní*

Tome,

dneska jsem na zahradě prostřihávala trvalky a sázela macešky, protože se u nás má 11. prosince konat školní brunch. Když jsem chtěla proházet kompost, zaútočily na mě šlahouny ostružiní.

Naprosto mě to vyvedlo z míry. Ostružiní je zpátky – nejen v kompostu, ale i ve vyvýšených zeleninových záhonech, ve skleníku a dokonce i v kompostéru. Určitě si dokážete představit, jak zuřím, zvláště když jste si před třemi týdny za jeho likvidaci naučtoval tučný

honorář. (Pro vás zřejmě není 235 dolarů nijak horentní částka, ale pro nás rozhodně ano.)

Na letáčku jste tvrdil, že ručíte za výsledek. Mohl byste k nám tedy do 11. prosince zajet a to ostružiní jednou provždy odstranit? Ráda vám dám nějaký mangold.

Audrey Griffinová

*Vzkaz, který poslal Tom, specialista
na likvidaci ostružiní, Audrey Griffinové*

Paní Griffinová,
já jsem ostružiní z vašeho pozemku odstranil. Šlahouny, o kterých píšete, k vám prolézají od sousedů – z toho domu na kopci nad vámi. Vnikají vám do zahrady pod plotem.

Kdybyste tomu chtěla zabránit, musel by se nejdřív na hranici vašeho pozemku udělat výkop a ten by se pak zalil betonem. Musel by být nejmíň metr a půl hluboký, a to by stálo dost peněz. Taky byste se do šlahounů mohla pustit herbicidem, ale to se vám nejspíš nebude chtít, když máte kompostér se žížalami a pěstujete zeleninu.

Ale ze všeho nejdůležitější je, aby vaši sousedi odstranili ostružiní na svém pozemku. Ještě jsem neviděl, že by v Seattlu někde rostlo tolik divokého ostružiní, a u vás na vrchu Svaté Anny už vůbec ne, když tam nemovitosti stojí majlant. Jen na ostrově Vashon jsem jednou viděl dům, kterému kvůli ostružiní popraskaly základy.

Vzhledem k tomu, že ostružiníky vašich sousedů rostou na strmém svahu, musel by se na jejich likvidaci použít speciální stroj. Nejlepší je rotavátor CXJ. Ten já ale nemám.

Druhou možnost – a ta je podle mě lepší – představují velká prasa-

ta. Stačí si jich někde pár půjčit a ona během týdne vytrhají ostružiníky sakumprásk i s kořeny. A navíc jsou setsakramentsky roztomilá.

Mám to probrat s vašimi sousedy? Klidně se u nich stavím, ale ten dům vypadá, jako že v něm snad ani nikdo nebydlí.

Dejte mi vědět.

Tom

Od: Su-Lin Leeová Segalová

Komu: Audrey Griffinová

Ahoj Audrey,

říkala jsem ti, že teď jezdím do práce firemním autobusem? Že neuhodneš, s kým jsem jela dnes ráno? S Bernadettiným manželem – Elginem Branchem. (Že já musím šetřit a jezdit do práce microsoftáckým autobusem, je pochopitelné. Ale Elgin Branch?) V první chvíli jsem si nebyla jistá, jestli to je opravdu on, protože ho ve škole vídáme jednou za uherský rok.

Teď tě pobavím. V celém autobuse bylo volné jediné místo – u okýnka vedle Elgina Branche.

„S dovolením,“ poprosila jsem ho.

Zuřivě ťukal do laptopu. Ani se na mě nepodíval, jen vytočil nohy do chodbičky. Moc dobře vím, že je velká šajba, korporátní viceprezident, a já obyčejná asistentka. Ale slušný chlap přeci vstane, když kolem něj chce projít ženská, ne? Protáhla jsem se na volné sedadlo a posadila se.

„Vypadá to, že se konečně dočkáme sluníčka,“ poznamenala jsem.

„To by bylo skvělé.“

„Už se moc těším na Den světových oslav,“ povídala jsem dál. Zatvářil se docela vyděšeně, jako by netušil, kdo jsem. „Můj syn taky chodí do školy Roberta Galera.“

„No ano!“ rozsvítilo se mu. „Hrozně rád bych si s váma povídal, ale potřebuju dopsat jeden e-mail.“ Nasadil si sluchátka, která měl do té doby pověšená na krku, a začal se zase věnovat počítači. Teď se podrž – ta sluchátka nebyla zapojená do laptopu. Byl to takový ten typ, co izoluje okolní hluk! Po zbytek cesty do Redmondu už na mě nepromluvil.

Jen si to, Audrey, vem. Celých pět let si myslíme, že Bernadetta je mnohem nesnesitelnější než on. A teď se ukázalo, že on je zrovna takový hulvát a asociál jako ona! Namíchnul mě tak, že jsem si po příchodu do kanceláře okamžitě vygooglovala Bernadettu Foxovou. (Divím se, že mě to nenapadlo dřív, když o ni jevíme tak chorobný zájem!) Že Elgin Branch vede v Microsoftu tým pracující na Samanthě 2, ví každý. Zato o Bernadettě mi na internetu nevyjelo vůbec nic. Jediná Bernadetta Foxová je nějaká architektka v Los Angeles. Zkoušela jsem její jméno různě kombinovat – Bernadetta Branchová, Bernadetta Foxová-Branchová. Ale naše Bernadetta, máma Bee, pro internet prostě neexistuje. Což je v dnešní době docela obdivuhodný výkon.

A teď z jiného soudku. Že je Ollie Óčko úžasný? Dost mě vzalo, když ho Ioni z Microsoftu vyhodili v rámci desetiprocentního snižování stavů. Jenže kdyby k tomu nedošlo, nemohl by nám pomoci s rebrandingem naší školičky.

Když už jsme u Microsoftu, Steve Ballmer svolává na pondělí po Dni díkůvzdání celofiremní otevřený meeting. Už se šíří šílené zvěsti. Šéf mi řekl, ať před tím meetingem zarezervuju na několik hodin zasedačku, a já měla dost problém nějakou sehnat. To může znamenat jediné – další propouštění. (To budou svátky!) Šéf se doslechl, že se náš projekt chystají zrušit, tak vyhledal největší e-mailové vlákno, napsal na něj, že „Microsoft je vykopávka a jeho akcie půjdou co nevidět do kytek“, a kliknul na Odeslat všem. To nebyl dobrý nápad. Teď se nervuju, že potrestají celé naše oddělení a já skončím hodně špatně. Nebo možná skončím úplně! Co když jsem tu zasedačku zarezervovala jen proto, abych v ní dostala padáka?